

உ

சிவமயம்

அமரர்

தயாபரி இராசேந்திரன்

அவர்கள்

காலஞ்சென்றமை குறித்த

நினைவு மலர்

5-3-1998

In Loving Memory of
THAYAPARY RASAENDIRAN

உ

அமரர்

தயாபரி இராசேந்தின்

தோற்றம் 21-9-1943

மறைவு 3-2-98

THAYAPARY RASAENDIRAN

Born: 21-9-1943

Departed: 3-2-1998

விநாயகர் துதி

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே.

தேவாரம்

என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே
இருங்கடல் வையத்து
முன்னை நீபுரி நல்வினைப் பயலிடியை
முழுமணித் தரளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி
வாணனை வாயாரப்
பன்னி யாதரித் தேத்தியும் பாடியும்
வழிபடும் அதனாலே.

திருவாசகம்

கண்களிரண்டும் அவன்கழல் கண்டு களிப்பன வாகாதே
காரிகை யார்கள்தம் வாழ்விலென் வாழ்வு கடைப்படுமாகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடுமாறு மறந்திடு மாகாதே
மாலறியா மலர்ப் பாதமிரண்டும் வழங்குது மாகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலோடாடல் பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டிநன் னாடுடையான்படை யாட்சிகள் பாடுது மாகாதே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து வெளிப்படு மாகாதே
மீன்வலை வீசிய வானவன் வந்து வெளிப்படு மாயிடிலே.

திருவிசைப்பா

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே
உணர்வுசூழ் கடந்ததோர் உணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரண்மணிக் குன்றே
சித்தத்துட் தித்திக்கும் தேனே
அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கனியே
அம்பலம் ஆடரங் காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துஉகந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யமுதிடப்
பாற்கட லீந்தபிரான்
மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
மன்னிய தில்லை தன்னுள்
ஆலிக்கு மந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
பலமே யிடமாகப்
பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரியபுராணம்

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலுவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

திருப்பு கழ்

இறவாமல் பிறவாமல் எனையாள்சற் குருவாகிப்
பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசற் குமரேசா
கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமாளே.

MY LOSS FOREVER

Mrs. Thayapary Rasaendiran was the daughter of the late Mr. and Mrs. Thillaimpalam of 10 Aynar Kovil Street, Vannarponnai, Jaffna, Sri Lanka. They were a devout Hindu family, strict vegetarians, who observed all the religious events of the Tamil Calendar. The girls in the family had to observe a strict dress code, and Thaya (as my wife was popularly known by her friends and relations) used to say that skirts and dresses that might be viewed disapprovingly by other elders were disallowed by her father.

I first met Thaya in 1978 on one of my visits to see my mother in Sri Lanka. Thaya had just lost her mother to whom she was very devoted and whose loss she felt deeply, more so than the loss of her father in her early teens. What attracted me was her simplicity, her quiet nature, but at the same time there was an impishness belying the shy exterior. We married after a brief courtship.

She was a wonderful mother to our daughter Rajini. After she started work all the spare time she had, she would spend with her, pouring her love and affection over her. Her single-mindedness in trying to give her daughter the best possible start in life was the determining factor in whatever she did, and Rajini's successes to-date owe much to her mother's effort and encouragement.

She was also very attached to her sisters and brothers, a feeling engendered by her widowed mother when they were growing up. She took a great interest in the welfare and success of her nephews and nieces. They in turn held her in high regard, and valued her advice.

She worked as an Accountant with the Colombo Municipal Council, Sri Lanka. In the United Kingdom she was with the Ceylon Tea Promotion Board for a brief period before joining the Department of Social Security in 1982. Her sense of dedication to her work had always impressed her superiors and she was commended for the wealth of knowledge and experience she brought to bear on the tasks in hand.

Rajini and I are going to miss her very much.

N. Rasaendrian

ஆசிரியையின் அஞ்சலி

தயாபரியென்ற பெயருக்கமைய அன்பு, அமைதி, அடக்கம், தயை ஆகியவற்றிற்கு இலக்கியமாயும், கண்ணியத்தின் இலக்கியமாயும் வாழ்ந்து, மனிதரின் உயர்பண்பை அடைந்த ஒரு பழைய மாணவியை சிந்தையில் உயர் ஊட்டுபவர் முதுமையடைந்த அவரது அபிமானத்திற்குரிய ஆசிரியர் எவர் மனத்தையும் கவர்ந்து பற்றிக் கொள்ளும் கனிவும் இனிமையும் நிறையப் பெற்று தற்பொழுது திருவடி நிழலில் அமர்ந்திருக்கின்றார் எனது தலைசிறந்த உற்ற மாணவியாகி திருமதி இராசேந்திரம் தயாபரி.

இராமநாதன் கல்லூரியில் ஐம்பதாம் ஆண்டுப் பிற்பகுதியில் தயாபரிக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இவரிலும் திறமை வாய்ந்த மாணவிகள் சிலர் அந்த வகுப்பிலிருந்தும், சிறுமியாகிய தயாபரியின் ஆங்கில இலக்கியத்தின் ஆழ்ந்த ரசனை என்னைக் கவர்ந்தது. “Music in Shakespeare’s Twelfth Night” என்று அவர் எழுதிய கட்டுரை இதற்குச் சான்று என் ஞாபகத்தில் பசுமையாக நிற்கின்றது. சேர் பொன் இராமநாதனின் இலட்சியத்திற்கேற்ப திரிகரண சுத்தியும், காரிய சித்தியும் பெற்று உத்தியோகம் புருஷ இலட்சணம் மட்டுமல்ல, பெண்களுக்கும் இக்காலத்தில் இலட்சணமாக அமைய வேண்டுமென்றபடி ஸ்ரீலங்காவில் உள்ளூராட்சித் துறையிலும், லண்டன் மாநகரிலும் சுகாதார சமூக சேவைத் துறைகளிலும் ஆற்றலுடன் திகழ்ந்தவர்.

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல்” என்னும் பொய்யா மொழிப்புலவரின் வாக்கு ஒருவகையில் ஆசிரியர்களுக்கும் மெய்யானது. உலகில் பற்பல பகுதிகளிலும் பல்வேறு துறைகளிலும் சீர், சிறப்பு, புகழ் பெற்று மிளிரும் மாணவிகள் ஆசிரியர்களுக்கு பெருமையும் மதிப்பும் பெற்றுக் கொடுக்கின்றனர். இவ்வரிசையில் நிற்பவர் தயாபரி ஒருவர் என்பதில் நான் பெருமிதமடைகின்றேன்.

இவரை இழந்துவிட்டோம் என்ற சோகச் செய்திக்கு மத்தியில், இவர் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, மனித வாழ்வின் குறிக்கோளுக்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்தார் என்ற ஆறுதலுண்டு.

அன்பின் மாணவி தயாபரியின் மறைவு விதியென்று எண்ணி, உண்மையை உணர்ந்து, வீழ்ந்து சோரும் நிலையைக் கைவிட்டு, வாழ்க்கைப் பாதையை தொடருவோம். காலத்துடன் சோகமும் செதைந்து விடும்.

குரு பக்தியும், ஆசிரிய மதிப்பும் நிறைந்து, எனது மனதைத் தொட்ட தயாபரி போன்ற மாணவியைக் கற்பிக்கும் பெருமை கிடைத்தமைக்கு, எங்கள் கல்லூரித் தெய்வமாகிய திரு நடராஜப் பெருமானைப் போற்றி, எனது முத்தான மாணவியின் ஆன்ம சாந்திக்கு வேண்டுகின்றேன்.

சாந்தி
திருமதியோகலஷ்மி இராசரத்தினம்
23-02-1998

50 Tuxedo Court, Apt. No 222, Scarborough,
Ontario N1G 358, Canada.

MY SINNAMMAH

I would like to say a few words about my aunt. My cousin asked me what my earliest memory of her was, and to be honest, I do not know. The truth is, she has always been a major part of my life, from giving me my fourth birthday card and beach girl Cindy doll, to looking after me through the hardest times of my life. She was a second mother to me, a "Sinnammah" who was always there for me. I owe her an incredible amount, but sadly I never told her at the time.

She fulfilled so many roles: as a wife and a mother, to whom family was perhaps the most important thing. She had so much love to give, but she was not perfect: it was her very realness that made her so endearing. I will not describe my aunt as a shy, retiring wallflower, because that she certainly was not. She said what she thought, and you always knew where you were with her. She was one of the most strong-willed and determined people I knew. But what was it she was so determined to do? Helping people had always been one of her strongest priorities - she worked very hard, so that she could send money to her family in Sri Lanka, and she was very concerned about this even while she was so ill in hospital. She certainly felt things very deeply, and sincerely. My aunt was not one of those people who turned on her feeling at will, to make herself appear in a good light. Whatever she did, was done with the utmost sincerity, and always with the best of intentions.

I have described my aunt as honest, sincere and duty-bound. These were commendable attributes, but far more important was her softer side: the loving mother who took pride in her daughter's GCSEs, who brushed her hair and told her stories when she was little.

She was a devoted wife, who would have been married for twenty years this year and she, my uncle and cousin, certainly made a close and loving family. To my mother she was a source of solace and comfort after she was widowed, and it is left to conjecture what they talked about for hours on the phone each day.

It is so unfair that Sinnammah's life was cut short, that she will not celebrate her twentieth wedding anniversary as she should have done; that she will miss out on some of the most precious moments of her daughter's growing up.

My aunt had been in hospital for a long time, more than four months. She underwent, what seemed, an endless succession of operations, but she pulled through these because, as my cousin said, she was a very strong person, and it would be almost insulting to pity her as 'poor Thaya'. In the end she succumbed to the immense strain, but she simply fell into a deep, peaceful sleep from which she will not return. It is for those left behind to rebuild the gaping hole left in their lives by her loss. All I can express is my deepest sympathy for her grieving husband and daughter, who must carry on nevertheless, and try and show some of that incredible strength and forbearance, displayed by Thaya, my Sinnammah.

Shiyamala Thambyahpillai

DEAR MOTHER

Recently, my father had a portrait painted of my mother. Some people may or may not recognise it as being her, but when I first saw it, I knew it was her. This was my mother. A lady who had a beautiful smile, a wonderful laugh and a gentle voice. Of course, my mother was not perfect and I am not trying to make out that she was. As my aunt said, everyone is a person and no one is a saint and it was the person that I loved - the person who sat patiently with me and taught me my time tables, who brushed my hair despite my screaming to let it be and who convinced me every Saturday to eat my porridge.

My mother was a person who cared a great deal about those she loved and because she cared she could get quite angry if she felt that we were not fulfilling our potential. She worked so hard and no matter how late it was or how tired she felt, she always did her best. To see her late at night sitting on a bed surrounded by a mound of office work, I could only feel admiration for a woman who showed that amount of dedication.

My mother was a sensitive person who could sometimes be quite hurt by the ill-considered remarks of others. But I knew that at the very core of her being she was a fighter which was why I thought she would fight her illness. But she could not. Now, because of this, my father and I are left with a gaping hole in our lives which we will have to learn to deal with, because one thing I am certain of is that there will never be anyone as wonderful and unique as my mother, who will ever be able to fill this place in our hearts.

Raji

DAYA - FRIEND AND COLLEAGUE

I knew Daya since the time she joined the Ilford Office about twelve years ago. We worked side by side for several years and that's when I got to know her well. She was very friendly and helpful, ever willing to share her knowledge with everyone she knew. Her sense of humour was great - always ready for a laugh.

Daya was very hardworking and was committed and persevering in tackling complex cases. She was never one to carry work over the next day. As a result, she would put in long hours of work even when she was not feeling well. Daya loved her family very much and was proud of them. She was always happy and excited when she spoke of her daughter Rajini and her niece.

Words cannot express the feeling of one's loss. Yet I shall remember the good times Daya and I enjoyed and also remember her and the family in my prayers.

May she rest in peace.

Kamini.

எம்மையும் எமது குடும்பத்தினரையும் ஆளாக்கி
அன்பு பொழிந்து அருள் பொழிந்து
நல்வாழ்வளித்து தெய்வமாகிவிட்ட
எனது மனைவியும் - தாயுமாகிய
தயாபரி இராசேந்திரன் அவர்களின்
இறுதிக் கிரியைகளில் கலந்து
கொண்ட அன்பர்களுக்கும்
எமக்கு ஆறுதல் கூறியவர்களுக்கும்
எமது மனமார்ந்த நன்றி

இங்ஙனம்
கணவன், மகள், சுற்றத்தார்

34Grangeway Gardens,
Redbridge,
Ilford,
Essex IG4 5HN